

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1083/2020
02.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босилковића, Бранке Дражић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана М. Денић, адвокат из ..., против туженог Националне службе за запошљавање Београд– Филијала у Прокупљу, коју заступа Љиљана Стојановић, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1946/18 од 25.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1946/18 од 25.10.2019. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1946/18 од 25.10.2019. године у ставу другом изреке тако што се одбија жалба тужене и потврђује решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1868/17 од 28.05.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема овог решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1868/17 од 28.05.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, надлежном Фонду ПИО, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање по важећој стопи на дан уплате доприноса за период од марта 2012. године до децембра 2012. године на основице ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 21.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1946/18 од 25.10.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене, а пресуда Основног суда у

Прокупљу П 1868/17 од 28.05.2018. године потврђена је у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом наведене пресуде, тако да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), због потребе разматрања правних питања и уједначавања судске праксе у вези права на накнаду трошкова поступка.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка, у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Нижестепеним пресудама усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од марта 2012. године до децембра 2012. године, с тим што је првостепени суд тужиоцу досудио трошкове поступка, док је другостепени суд првостепену пресуду преиначио у овом делу и одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка са образложењем да је и поред успеха у текућој парници, тужилац имао могућност да уплату доприноса потражује у ранијем поступку, у коме је потраживао накнаду штете на име мање исплаћене накнаде за случај незапослености, као и да претходно поднесе захтев туженој за уплату доприноса, због чега се на овај начин за туженог праве неоправдани издаци на име трошкова поступка, који при том, превазилазе висину усвојеног тужбеног захтева.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права и то одредба члана 153. став 1. ЗПП. Наведеном одредбом прописано је да странка која у целини изгуби парницу је дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, правилно је првостепени суд одлучио када је обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове поступка који су били нужни и неопходни. Висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, у ситуацији када је странка успела у спору. Такође, начело економичности поступка ни једном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не у ситуацији када је

тужилац у целости успео у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка на основу члана 416. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу другом изреке.

Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка и то на име састава ревизије од стране адвоката у износу од 12.000,00 динара, на основу тарифног броја 13, Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12).

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић